

II SA/Bk 507/13, Dopuszczalność złożenia przez organizację społeczną skargi w trybie art. 101 ust. 1 u.s.g. - Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku

Wyrok

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku

z dnia 5 listopada 2013 r.

II SA/Bk 507/13

Dopuszczalność złożenia przez organizację społeczną skargi w trybie art. 101 ust. 1 u.s.g.

TEZA aktualna

Jeżeli przepis art. 101 ust. 1 u.s.g. uprawnia do złożenia skargi wyłącznie z uwagi na własny interes prawny, to tym samym nie uprawnia do złożenia skargi w interesie publicznym i nie dopuszcza zaskarżania uchwał organów gminy przez każdego.

TEZA aktualna

Złożenie przez organizację społeczną skargi w trybie art. 101 ust. 1 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, będące realizacją jej celu statutowego, nie jest działaniem motywowanym naruszeniem własnego, indywidualnego, konkretnego interesu prawnego, ale stanowi działanie w obronie interesu publicznego, a ten nie może być przesłanką zaskarżenia na podstawie wymionego przepisu.

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący: Sędzia NSA Anna Sobolewska-Nazarczyk.

Sędziowie NSA: Grażyna Gryglaszewska, Danuta Tryniszewska-Bytys (spr.).

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 5 listopada 2013 r. sprawy ze skargi Stowarzyszenia C. P. w B. na uchwałę Rady Miasta Białystok z dnia 25 lutego 2013 r. nr XXXIX/468/13 w przedmiocie Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Białystok oddala skargę.

Uzasadnienie faktyczne

Uchwałą z dnia 25 lutego 2013 r. Nr XXXIX/468/13 Rada Miasta Białystok przyjęła Regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Białystok, stanowiący załącznik do uchwały. W Regulaminie określono: wymagania w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości (w tym w zakresie selektywnego zbierania i odbierania odpadów komunalnych), wymagania dotyczące pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów, zasady odbierania odpadów komunalnych, częstotliwość i sposób pozbywania się odpadów, wymagania wynikające z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami, obowiązki osób utrzymujących zwierzęta domowe, wymagania utrzymywania zwierząt gospodarskich, obszary podlegające obowiązkowej deratyzacji.

W piśmie z dnia 27 marca 2013 r. Stowarzyszenie C. P. w B. wezwowało Radę Miejską Białegostoku do usunięcia naruszenia prawa powyższą uchwałą, zarzucając naruszenie przepisów ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (tekst jedn.: Dz. U. z 2005 r. Nr 236, poz. 2008 z późn. zm.), powoływanej dalej jako ustawa oraz ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. poz. 21). Wezwanie nadano na adres organu w dniu 29 marca 2013 r.

W dniu 28 maja 2013 r. (data nadania), wobec nieustosunkowania się organu do wezwania do usunięcia naruszenia prawa, Stowarzyszenie C. P. złożyło na uchwałę z dnia 25 lutego 2013 r. skargę w trybie art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn.: Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.). Zarzuciło naruszenie:

1. art. 3 ust. 2 pkt 7, art. 3 "b" ust. 1 pkt 1, art. 3 "c" ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach poprzez ograniczenie bezpośredniego odbioru odpadów selektywnie zbieranych wyłącznie do szkła;
2. art. 3 ust. 2 pkt 5 oraz art. 6 "k" ust. 3 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, poprzez przyjęcie że dla spełnienia warunku realizacji selektywnej zbiórki odpadów i skorzystania z niższych stawek za odbiór odpadów wystarczające jest wykazanie się segregacją szkła;
3. art. 7 Konstytucji RP w związku z art. 4 ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach poprzez uregulowanie w uchwale spraw wykraczających poza delegację ustawową zawartą w przepisach ustawy i niebędących w kompetencji Rady Gminy;
4. § 118 i 137 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" poprzez powtórzenie w uchwale treści przepisów ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz przepisów innych ustaw;
5. art. 4 ust. 2 pkt 3 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach poprzez nieokreślenie w Regulaminie częstotliwości i sposobu pozbywania się odpadów zielonych, mimo obowiązku ustawowego;
6. art. 23 ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach poprzez dopuszczenie mieszania odpadów wielorodajowych, które powinny być zbierane w sposób selektywny.

W uzasadnieniu skargi wywiedziono, że uchwała narusza warunki legalności wydania aktu wykonawczego, bowiem: wbrew zasadom techniki prawodawczej zawiera liczne powtórzenia definicji ustawowych (pojęć: właściciel nieruchomości, odpady komunalne, stacje zlewnie, zbiorniki bezodpływowe, zwierzęta domowe, zwierzęta gospodarskie); wprowadzono w uchwale definicje innych pojęć (np. papier, tworzywa sztuczne), mimo że nie uprawnia do tego upoważnienie z art. 4 ustawy; użyto w uchwale pojęcia "mieszkanie", które nie jest zgodne z terminem "lokal mieszkalny" użytym z kolei w uchwale Rady Miasta Białystok z dnia 5 marca 2013 r. w sprawie wyboru metody ustalenia opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi. Także ograniczenie w zaskarżonej uchwale selektywnej zbiórki odpadów wyłącznie do selekcji szkła, odpadów zielonych i wielkogabarytowych nie realizuje, zdaniem skarżącego, wymagania selektywnej zbiórki z art. 3 ust. 2 pkt 7 ustawy, a przyjęte zasady selekcji nie ograniczą masy odpadów

ulegających biodegradacji przekazywanych na składowisko. Przyjęte rozwiązania nie przyczyniają się, w ocenie Stowarzyszenia, do budowy sytemu selektywnej zbiórki odpadów oraz nie umożliwiają kontroli prawidłowego wykonywania przez mieszkańców zobowiązania do zbiórki selektywnej. Skarżący zgłosił również szereg uwag do ustaleń w zakresie: usuwania śliskości, zasad napraw pojazdów poza warsztatami naprawczymi, rodzajów pojemników do zbierania i selekcji odpadów, określenia wymagań dotyczących utrzymania czystości i porządku na drogach publicznych czy obowiązków zarządców dróg, braku określenia częstotliwości pozbywania się odpadów zielonych.

Skarżący swój interes prawny uzasadnił naruszeniem przez uchwałę podstawowych założeń systemu gospodarowania odpadami komunalnymi, przede wszystkim ze względu na brak zastosowania odpowiednich rozwiązań, które wpłynęłyby na wyższy odsetek odpadów poddawanych odzyskowi i recyklingowi. Wskazał również, że jego statutowym zadaniem jest podejmowanie działań zmierzających do poprawy stanu prawnego w zakresie ochrony środowiska i zrównoważonego rozwoju. Wywiódł, że Stowarzyszenie ma za zadanie wspomagać rozwój wspólnot i społeczności lokalnych. Skarżona uchwała, dotycząca interesów całej społeczności lokalnej (z terenu Miasta Białegostoku), narusza interesy tej społeczności poprzez nałożenie na właścicieli nieruchomości obowiązków niemających uzasadnienia w obowiązujących przepisach. Nadto Stowarzyszenie zostało powołane także w celu promocji ochrony środowiska i działań proekologicznych, natomiast skarżony Regulamin zawiera rozwiązania, które w tę ochronę środowiska godzą.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej odrzucenie, ewentualnie oddalenie jako nieuzasadnionej. Zdaniem organu skarżący nie wykazał, aby rozwiązania przyjęte w kwestionowanej uchwale naruszały jego własny, indywidualny interes prawny. W pozostałym zakresie odpowiedź na skargę zawiera ustosunkowanie się do poszczególnych zarzutów w niej podniesionych.

Podczas rozprawy w dniu 5 listopada 2013 r. pełnomocnik skarżącego wskazał, że kwestionowany Regulamin dotyczy interesów Stowarzyszenia, bowiem działa ono oraz wydzierżawia lokal na terenie miasta Białegostoku. Jest również wytwórcą odpadów komunalnych, a większa część przepisów Regulaminu określa obowiązki wytwórcy odpadów. Przedstawiciel Stowarzyszenia wskazał, że nie składało ono deklaracji dotyczącej selektywnej zbiórki odpadów.

Uzasadnienie prawne

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga podlegała oddaleniu, bowiem skarżący nie wykazał, że kwestionowana uchwała narusza jego indywidualny, konkretny interes prawny.

Kluczowe w sprawie znaczenie ma fakt złożenia skargi na podstawie art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn.: Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), powoływanej dalej jako u.s.g. Zgodnie z tym przepisem każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może - po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia - zaskarżyć uchwałę do sądu administracyjnego. Oznacza to, że warunkiem złożenia skargi na podstawie wskazanego przepisu jest, jak wprost wynika z jego treści, uprzednie wezwanie organu do usunięcia naruszenia prawa oraz wykazanie, że kwestionowana uchwała narusza interes prawny lub prawo przysługujące skarżącemu.

Zdaniem składu orzekającego wszystkie warunki formalne złożenia skargi na podstawie art. 101 ust. 1 u.s.g. zostały w sprawie niniejszej spełnione.

Skarżące Stowarzyszenie wezwało Radę Miejską w dniu 29 marca 2013 r. do usunięcia naruszenia prawa, jakiego - w jego ocenie - dopuszczono się uchwałą z dnia 25 lutego 2013 r. Po nieotrzymaniu odpowiedzi na to wezwanie Stowarzyszenie złożyło skargę w terminie sześćdziesięciodniowym, zgodnie z wymaganiami przepisu art. 53 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn.: Dz. U. z 2012 r. poz. 270 z późn. zm.), powoływanej dalej jako p.p.s.a.

Spełnienie warunków formalnych złożenia skargi na podstawie art. 101 ust. 1 u.s.g. nie gwarantuje jednak jej uwzględnienia, a nawet nie gwarantuje merytorycznej oceny zasadności podniesionych w niej zarzutów. Legitymacja skargowa wymagana w powołanym przepisie została bowiem ukształtowana przez ustawodawcę w sposób szczególny. W przeciwieństwie do legitymacji w postępowaniu administracyjnym określonym przepisami Kodeksu postępowania administracyjnego - w którym stroną może być każdy, czyjego interesu prawnego lub uprawnienia dotyczy postępowanie - uprawnionym do wniesienia skargi na podstawie art. 101 ust. 1 u.s.g. może być jedynie podmiot, którego interes prawny lub uprawnienie zostały zaskarżonym aktem naruszone. Oznacza to, że dopiero ustalenie przez sąd administracyjny istnienia naruszenia interesu prawnego lub uprawnienia skarżącego otwiera drogę do merytorycznego rozpoznania skargi. Skarżący winien zatem wykazać, że zaskarżona na podstawie art. 101 ust. 1 u.s.g. uchwała narusza sferę gwarantowanych mu ustawami uprawnień, przy czym stan owego naruszenia powinien być aktualny i nie może odnosić się do przyszłych i ewentualnych sytuacji. Skarga złożona na podstawie art. 101 ust. 1 u.s.g. nie stanowi bowiem *actio popularis*. Nie wystarczy, że skarżący wykaże ewentualną sprzeczność z prawem zaskarżonej uchwały czy hipotetyczne zagrożenie naruszenia jego interesu prawnego. Dla ustalenia istnienia legitymacji skargowej na podstawie art. 101 ust. 1 u.s.g. konieczne jest wyraźne wskazanie oraz ustalenie, że miało miejsce konkretne naruszenie prawa strony.

Powyżej zaprezentowane rozumienie legitymacji skargowej na podstawie art. 101 ust. 1 u.s.g. (a także identycznie ukształtowanej legitymacji skargowej na podstawie art. 87 ust. 1 ustawy o samorządzie powiatowym oraz art. 90 ust. 1 ustawy o samorządzie województwa) jest jednolite w orzecznictwie sądów administracyjnych od wielu lat (vide wyroki NSA z dnia 19 czerwca 2012 r., II OSK 790/12, z dnia 22 września 2011 r., II OSK 1333/11 oraz z dnia 28 czerwca 2007 r., II OSK 1596/06, jak również wyroki: WSA w Białymstoku z dnia 23 października 2013 r., II SA/Bk 674/13, WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 28 marca 2012 r., II SA/Go 54/12, WSA w Lublinie z dnia 17 listopada 2011 r., III SA/Lu 410/11 - dostępne w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych na stronie <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>, powoływanej dalej w skrócie jako CBOSA).

Zdaniem składu orzekającego w sprawie niniejszej skarżące Stowarzyszenie nie posiada legitymacji skargowej o cechach wyżej wskazanych i wymaganych przez art. 101 ust. 1 u.s.g. do zakwestionowania przed sądem legalności uchwały z dnia 25 lutego 2013 r. stanowiącej Regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Białystok.

Uzasadniając w skardze własny interes prawny w niniejszej sprawie Stowarzyszenie wskazało, że przedmiot skarżonej uchwały mieści się w zakresie jego statutowej działalności, której celem jest poprawa stanu prawnego w zakresie ochrony środowiska i zrównoważonego rozwoju, wspomaganie rozwoju wspólnot i społeczności lokalnych, promocja ochrony środowiska i działań proekologicznych. Istotnie z informacji z Krajowego Rejestru Sądowego wynika, że statutowym działaniem Stowarzyszenia jest m.in. ochrona praw i interesów osób chcących żyć w czystym środowisku, działalność wspomagająca rozwój wspólnot i społeczności lokalnych, działania na rzecz ochrony i promocji zdrowia (k. 23 akt sądowych). Pozostawanie przedmiotu uchwały w zainteresowaniu Stowarzyszenia z uwagi na realizację jego statutowych celów nie jest jednak wystarczające do uznania, że posiada ono legitymację skargową. Złożenie przez organizację społeczną skargi w trybie art. 101 ust. 1 u.s.g., będące realizacją jej celu statutowego nie jest działaniem motywowanym naruszeniem własnego, indywidualnego, konkretnego interesu prawnego, ale stanowi działanie w obronie interesu publicznego, a ten - jak wyżej wywiedziono - nie może być przesłanką zaskarżenia na podstawie wymienionego przepisu. Inaczej rzecz ujmując, skoro przepis art. 101 ust. 1 u.s.g. uprawnia do złożenia skargi wyłącznie z uwagi na własny interes prawny, to tym samym nie uprawnia do złożenia skargi w interesie publicznym i nie dopuszcza skarżenia uchwał organów gminy przez każdego. Regulom z art. 101 ust. 1 u.s.g. podporządkowane są również organizacje społeczne, bowiem wskazany przepis nie wprowadza dla nich odmiennych zasad. Oznacza to, że również organizacja społeczna składająca skargę na podstawie art. 101 ust. 1 u.s.g. powinna wykazać nie tylko zwykły związek między przedmiotem zaskarżonej uchwały a własnymi celami statutowymi, ale powinna wykazać związek, który można nazwać kwalifikowanym, a polegający na tym, że konkretne regulacje uchwały powodują ograniczenie lub pozbawienie jej konkretnych uprawnień lub powodują nałożenie na nią konkretnych obowiązków, a więc że pogarszają jej sytuację prawną (vide wyroki NSA z dnia 12 marca 2013 r., I OSK 1761/12 oraz z dnia 13 marca 2012 r., II OSK 2334/11, a także np. wyrok WSA w Poznaniu z dnia 14 lutego 2013 r., IV SA/Po 1017/12, CBOSA).

Skład orzekający w sprawie niniejszej ocenił, że takiego kwalifikowanego związku czy naruszenia Stowarzyszenie nie wykazało. Ani w uzasadnieniu skargi, ani w wypowiedzi przedstawiciela Stowarzyszenia na rozprawie nie wyjaśniono, na czym polega realny i bezpośredni, a także niekorzystny wpływ rozwiązań kwestionowanej uchwały na sytuację prawną skarżącego oraz w jaki sposób po wejściu w życie uchwały sytuacja prawna skarżącego uległa pogorszeniu.

Z wypowiedzi skarżącego na rozprawie w dniu 5 listopada 2013 r., oprócz wskazywania na związek celów statutowych Stowarzyszenia z przedmiotem uchwały, wynika wywodzenie interesu prawnego z faktu bycia przez tę organizację - jak to określono - wytwórcą odpadów (vide protokół k. 36). Argumentacja posiadania interesu prawnego oparta jest zatem na wskazaniu, że Stowarzyszenie jest tak jak wiele innych podmiotów - adresatem uchwały z uwagi na wytwarzanie odpadów.

W tej kwestii wskazać jednak trzeba, że Regulamin utrzymania czystości i porządku w gminach stanowi akt prawa miejscowego, a więc akt prawa powszechnie obowiązującego na terenie działania organu, który go wydał (vide W. Radecki, komentarz do art. 4 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, LEX). Tego typu akty normatywne charakteryzują się dwiema podstawowymi cechami: są skierowane do nieokreślonej liczby adresatów posiadających określone cechy (generalność) i regulują powtarzalne sytuacje o pewnych cechach wyróżniających (abstrakcyjność) - tak w uchwale NSA z dnia 29 listopada 2010 r. I OPS 2/10 (CBOSA). Aby zatem określony podmiot mógł znaleźć się w kręgu działania takiego aktu normatywnego, a w konsekwencji by mógł zarzucać, że rozwiązania tego aktu naruszają jego interes prawny, jego sytuacja prawna musi posiadać cechy adresatów tego aktu lub cechy sytuacji w tym akcie uregulowanych.

W ocenie składu orzekającego tekst kwestionowanego w sprawie niniejszej Regulaminu nie daje podstaw do uznania, że posiadanie przymiotu "wytwórcy" odpadów może uzasadniać istnienie po stronie skarżącego Stowarzyszenia legitymacji skargowej w trybie art. 101 ust. 1 u.s.g. i uprawniać do kwestionowania Regulaminu. Przede wszystkim uchwalodawca nie tylko nie definiuje tego terminu, ale w ogóle się nim nie posługuje, co jest okolicznością przesądzającą o tym, że wskazany termin nie może być uznany za element oceny prawnej interesu prawnego Stowarzyszenia w sprawie niniejszej, a tym samym jego kwalifikacji jako adresata spornej uchwały.

Wskazać natomiast trzeba, że skarżony Regulamin ma stanowić realizację założeń ustawowych w zakresie prowadzenia gospodarki odpadami, w tym wprowadzania na szeroką skalę selektywnej zbiórki odpadów, także komunalnych oraz zróżnicowania opłat za zbiórkę selektywną i nieselektywną (vide regulacje ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. , poz. 21) oraz ustawy z dnia 1 lipca 2011 r. o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 152, poz. 897 z późn. zm.). Normy Regulaminu, w tym w zakresie adresatów obowiązków dotyczących zbiórki odpadów (selektywnej i nieselektywnej), należy zatem odczytywać w powiązaniu z przepisami powyżej wymienionych ustaw. Szczególnie istotne w sprawie niniejszej znaczenie ma art. 6 "m" ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, z którego wynika, że zastosowanie określonych zasad w zakresie zbiórki selektywnej bądź nieselektywnej (uregulowanych w Regulaminie), a w konsekwencji ustalenie dla określonego podmiotu wysokości opłaty (zróżnicowanej w zależności od zasad zbiórki) zależy od złożenia przez właściciela nieruchomości odpowiedniej deklaracji o wysokości tej opłaty. Oznacza to, że podmiotem, którego przede wszystkim dotyczą zapisy w zakresie zorganizowania zasad segregacji odpadów i możliwości skorzystania z niższej stawki opłaty za ich zagospodarowanie są właściciele nieruchomości.

Tymczasem z oświadczenia przedstawiciela Stowarzyszenia złożonego na rozprawie w dniu 5 listopada 2013 r. wynika, że nie zrealizowało ono obowiązku deklaracyjnego, z tego samego oświadczenia wynika też, że skarżący jedynie wydzierżawia lokal na terenie miasta Białegostoku, a więc nie posiada statusu właściciela nieruchomości, o którym mowa w art. 6 "m" ustawy. Ten stan prawny znajduje potwierdzenie w podanym w rejestrze KRS nr 0000445807 adresie siedziby Stowarzyszenia (k. 22), który to adres odpowiada adresowi P. H. - U. "C." znajdującym się na dowodzie wpłaty wpisu sądowego (k. 20 akt sprawy). W konsekwencji nie mogą dotyczyć skarżącego rozwiązania przyjęte w kwestionowanym Regulaminie odnoszące się do podmiotów, na których ciążył obowiązek deklaracyjny i tym samym stały się adresatami rozwiązań uchwały m.in. w zakresie selektywnej zbiórki odpadów.

Niezależnie od powyższego Stowarzyszenie nie wykazało również, jakoby spełniało inne cechy pozwalające uznać go za adresata Regulaminu, a zatem że zapisy uchwały pozbawiają je jakichkolwiek praw lub nakładają na nie jakiegokolwiek obowiązki, a w konsekwencji, że mają indywidualny i negatywny wpływ na jego sytuację prawną.

Interesu prawnego Stowarzyszenia nie sposób również wywieść z przepisów ustawy z dnia 7 kwietnia 1980 r. Prawo o stowarzyszeniach (tekst jedn.: Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 855 z późn. zm.), ani z przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego. Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 10 maja 2012 r. w sprawie II OSK 468/12 (CBOSA) prawo obywateli do zrzeszania się poprzez zakładanie stowarzyszeń i do udziału w życiu publicznym samo przez się nie jest źródłem legitymacji do wniesienia skargi na uchwałę rady gminy i nie daje podstaw do skutecznego inicjowania kontroli legalności działania organów gminy, wynikającego z faktu przynależności do wspólnoty samorządowej.

Odnosnie wywodzenia interesu prawnego z przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego to wskazać należy, że art. 31 k.p.a. dopuszczając występowanie w charakterze strony organizacji społecznej reprezentującej interesy innych osób nie ma zastosowania do trybu zaskarżenia uchwał organów gminy uregulowanego w art. 101 ust. 1 i ust. 2 "a" u.s.g. Zatem fakt, że - zdaniem Stowarzyszenia - zaskarżona uchwała dotyczy interesów całej społeczności lokalnej (z terenu Miasta Białegostoku) i narusza interesy tej społeczności, nie daje mu legitymacji do występowania w jej imieniu. Co prawda zgodnie z art. 101 ust. 2 "a" u.s.g. skargę na uchwałę lub zarządzenie, o których mowa w ust. 1 tego przepisu, można wnieść do sądu administracyjnego reprezentując także grupę mieszkańców gminy, którzy na to wyrażą pisemną zgodę (a więc nie wyłącznie w imieniu własnym), jednak przepis ten w sprawie niniejszej nie ma zastosowania. Przede wszystkim skarżący jako podstawę zaskarżenia wskazał art. 101 ust. 1 u.s.g. oraz uzasadniał legitymację skargową wyłącznie własnym interesem. Nie przedstawił również pisemnej zgody mieszkańców gminy na złożenie skargi w ich interesie, co wyklucza ustalenie, jakoby skarga została wniesiona na podstawie art. 101 ust. 1 w związku z ust. 2 "a" in fine u.s.g.

Podsumowując wskazać należy, że skarżące Stowarzyszenie nie wykazało, by zaskarżona uchwała naruszała jego własny interes prawny.

Ocena braku legitymacji skargowej skutkowałą oddaleniem skargi i zwalniała sąd z konieczności merytorycznej kontroli zaskarżonej uchwały i ustosunkowania się do poszczególnych zarzutów skargi kwestionujących konkretne zapisy Regulaminu.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 151 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi orzeczono jak w sentencji.

Tekst orzeczenia pochodzi ze zbiorów Sądu Najwyższego, sądów powszechnych, sądów administracyjnych, Krajowej Izby Odwoławczej, Głównej Komisji Orzekającej.

